

Zakcentje voor verjagen hangjeugd - Rotterdams project Thuis Op Straat krijgt navolging in de rest van het land

Door MARLIES VAN LEEUWEN

ROTTERDAM - Jongeren uit de wijk betalen om vervelende hangjongeren aan te spreken en pleinen weer gezellig te maken, blijkt een gouden formule. Het project van de Rotterdamse club Thuis Op Straat wordt in heel Nederland gekopieerd.

Op de pleinen in de Rotterdamse deelgemeente Charlois spelen weer meisjes buiten. Lange tijd kwamen vooral de islamitische meisjes nauwelijks op straat. Al die stoere jongens, wat hadden ze daar tussen te zoeken? Totdat een tijdje terug Timmy Alloud Haddou (24) als 'jongerenbijbaantje' werd ingezet. „Ik heb alle meisjes in de wijk aangesproken. Wat willen ze, waarom komen ze niet naar buiten? Nu heb ik een meidengroepje waarmee ik allerlei activiteiten doe. Door meiden op de pleinen voelt het ook veiliger.”

Dat bevestigt socioloog Nanne Boonstra van het Verwey-Jonker Instituut, die onderzoek heeft gedaan naar Thuis Op Straat (TOS). Vandaag presenteert hij het boek Het Goede Voorbeeld waarin hij met collega Van Wonderen hun bevindingen beschrijft. „De harde veiligheidsaanpak met mosquito's en camera's is niet genoeg. Je moet ook naar de sociale kant kijken.”

Rotterdam, Schiedam en Amsterdam kennen de jongeren met de rode en blauwe hesjes al een aantal jaar. Steeds meer Rotterdamse wijken werken met de 'jongerenbijbaantjes' die de overlast in hun wijk bestrijden. Ook varianten op TOS, zoals Watch Out en de sportstewards, zijn in opkomst. Boonstra: „Het klinkt vanzelfsprekend, om jongeren te betalen voor hun inzet. Zij kennen de taal van de straat, ze kennen de jongeren, hun broertjes en zusjes. Vaak is de gedachte dat je alleen professionals betaalt.”

TOS-directrice Marianne Martens erkent dat het niet altijd even makkelijk is om het idee te verkopen. In Culemborg bijvoorbeeld, waar onlangs Marokkaanse en Molukse buurtbewoners elkaar in de haren vlogen, zagen ze niets in het plan om jongeren te betalen voor hun inzet in de wijk.

Toch, uit het onderzoek blijkt dat het werkt. Voor de jongeren is het een goede manier om werkervaring op te doen. „Je hebt er meer aan dan een baantje als vakkenvuller bij een super. Je werkt aan je sociale vaardigheden en je betekent gelijk ook iets voor je wijk. Je krijgt respect van de buurt,” weet Martens. Dat heeft ook een keerzijde, ontdekte Boonstra. „Je bent áltijd iemand van Thuis Op Straat, ook als je dat rode jasje niet aan hebt. Je wordt niet serieus genomen als je de ene dag een jointje rookt en daar de volgende dag iemand op aanspreekt.”

Is het stoer voor de jongeren om zo'n baantje te hebben? Uit gesprekken die Boonstra voerde met jongeren, concludeert hij van wel. „Hun vrienden kijken er tegenop. Voor jongens geldt dat sterker dan voor meisjes. Die hebben thuis vaak wat uit te leggen. Waarom ze 's avonds nog laat op straat zijn.”

Voor de buurt is het vaak ook even wennen. Sommige bewoners denken dat de jongeren een Halt-straft hebben. „Dat je jongeren op straat aan het werk ziet, hoeft niet altijd iets negatiefs te betekenen,” zegt Martens.

Natuurlijk, de jongeren waar TOS mee werkt, zijn niet altijd lieverdjes. „We hebben één jongen uit IJsselmonde die in de groepsaanpak zat. Welzijnsinstellingen waarschuwden ons. Eigenwijs als we zijn, is hij wel voor ons komen werken. En dat gaat goed.”□